A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (első tanács)
2006. július 13.*

A C-539/03. sz. ügyben,

a polgári és kereskedelmi ügyekben irányadó bírósági joghatóságról és a bírósági határozatok végrehajtásáról szóló, 1968. szeptember 27-i egyezmény Bíróság által történő értelmezéséről szóló, 1971. június 3-i jegyzőkönyv alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Hoge Raad der Nederlanden (Hollandia) a Bírósághoz 2003. december 22-én érkezett, 2003. december 19-i határozatával terjesztett elő az előtte

a **Roche Nederland BV és társai**

és

Frederick Primus,

Milton Goldenberg

között folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (első tanács),

tagjai: P. Jann (előadó) tanácselnök, K. Schiemann, K. Lenaerts, Juhász E. és M. Ilešič bírák,

* Az eljárás nyelve: holland.

főtanácsnok: P. Léger,
hivatalvezető: M. Ferreira főtanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2005. január 27-i tárgyalásra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

– a Roche Nederland BV és társai képviseletében P. A. M. Hendrick, O. Brouwer, B. J. Berghuis és K. Schillemans ügyvédek,

– F. Primus és M. Goldenberg képviseletében W. Hoyng ügyvéd,

– a holland kormány képviseletében H. G. Sevenster és J. G. M. van Bakel, meghatalmazotti minőségben,

– a francia kormány képviseletében G. de Bergues és A. Bodard-Hermant, meghatalmazotti minőségben,

– az Egyesült Királyság Kormánya képviseletében E. O'Neill, meghatalmazotti minőségben, segítője: M. Tappin barrister,

– az Európai Közösségek Bizottsága képviseletében, A.-M. Rouchaud-Joët és R. Troosters, meghatalmazotti minőségben,

a főtanácsnok indítványának a 2005. december 8-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem a Dánia, Írország, valamint Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága csatlakozásáról szóló, 1978. október 9-i egyezménnyel (HL L 304., 1. o. és – módosított szöveg – 77. o.), a Görög Köztársaság csatlakozásáról szóló, 1982. október 25-i egyezménnyel (HL L 388., 1. o.), a Spanyol Királyság és a Portugál Köztársaság csatlakozásáról szóló, 1989. május 26-i egyezménnyel (HL L 285., 1. o.), valamint az Osztrák Köztársaság, a Finn Köztársaság és a Svéd Királyság csatlakozásáról szóló, 1996. november 29-i egyezménnyel (HL 1997. C 15., 1. o.) módosított, a polgári és kereskedelmi ügyekben irányadó bírósági joghatóságról és a bírósági határozatok végrehajtásáról szóló, 1968. szeptember 27-i egyezmény (HL 1972. L 299., 32. o., a továbbiakban: Brüsszeli Egyezmény) 6. cikke 1. pontjának értelmezésére irányul.

2 A kérdés a Roche Nederland BV és a Roche-csoport nyolc másik társasága, valamint a F. Primus és M. Goldenberg közötti jogvitában merült fel, amelynek tárgya ez utóbbiak azon európai szabadalmához fűződő jogainak állítólagos megsértése, amelynek ők a jogosultjai.

Jogi háttér

A Brüsszeli Egyezmény

3 A Brüsszeli Egyezmény joghatósági szabályokról szóló II. címében, az „Általános rendelkezések" címet viselő 1. szakaszban szereplő 2. cikk első bekezdése a következőket mondja ki:

„Ezen egyezmény rendelkezéseire is figyelemmel valamely szerződő államban lakóhellyel rendelkező személy, állampolgárságára való tekintet nélkül, az adott szerződő állam bíróságai előtt perelhető."

4 Ugyanezen egyezmény 3. cikkének első bekezdése értelmében:

„A valamely szerződő állam területén lakóhellyel rendelkező személyek kizárólag a jelen cím 2–6. szakaszaiban foglalt szabályok alapján perelhetők valamely másik szerződő állam bírósága előtt."

5 A Brüsszeli Egyezmény 6. cikke, amely az említett II. cím „Különös joghatóság" elnevezésű 2. szakaszában szerepel, a következőket mondja ki:

„[A valamely szerződő állam területén lakóhellyel rendelkező alperes] szintén perelhető:

1) amennyiben több alperes van, az alperesek valamelyikének lakóhelye szerinti bíróság előtt;

[...]"

6 A Brüsszeli Egyezmény 16. cikke, amely annak II. címének „Kizárólagos joghatóság" elnevezésű 5. szakaszát képezi, a következőket mondja ki:

„A lakóhelyre való tekintet nélkül a következő bíróságok kizárólagos joghatósággal rendelkeznek:

[...]

4) szabadalmak, védjegyek és formatervezési minták bejegyzése vagy érvényessége, valamint más hasonló, bejelentésre vagy lajstromozásra alkalmas jogok kérdésében annak a szerződő államnak a bíróságai, amelynek területén a bejelentést tették vagy a lajstromozás történt, vagy valamely nemzetközi egyezmény értelmében úgy tekintendő, mintha az előbbiek e területen történtek volna;

[...]"

7 A Brüsszeli Egyezmény mellékletét képező jegyzőkönyv V. quinquies cikke, amely az előbbi 65. cikke értelmében szerves részét képezi az említett egyezménynek, kimondja:

„Az Európai Szabadalmi Hivatal hatáskörének sérelme nélkül, az 1973. október 5-én Münchenben aláírt, az európai szabadalmak megadásáról szóló egyezmény szerint kizárólag az egyes szerződő államok bíróságainak van joghatósága – a lakóhelytől függetlenül – az ezen állam által megadott, olyan európai szabadalom bejegyzése vagy érvényessége kérdésével kapcsolatos ügyekben, amely az 1975. december 15-én

Luxembourgban aláírt, és a közös piaci európai szabadalmakról szóló egyezmény 86. cikkének rendelkezései értelmében nem közösségi szabadalom."

8 A Brüsszeli Egyezmény II. címének „Perfüggőség és összefüggő eljárások" elnevezésű 8. szakaszában szereplő 22. cikk úgy rendelkezik, hogy amennyiben összefüggő eljárások különböző szerződő államok bíróságai előtt első fokon vannak folyamatban, a később megkeresett bíróság felfüggesztheti az eljárást vagy meghatározott feltételek esetén dönthet az ügy más bírósághoz való áttételéről. E rendelkezés harmadik bekezdése szerint:

„E cikk alkalmazásában a keresetek akkor tekintendők összefüggőnek, ha olyan szoros kapcsolat áll fenn közöttük, hogy az elkülönített eljárásokban hozott, egymásnak ellentmondó határozatok elkerülése végett célszerű azokat együttesen tárgyalni és róluk együtt határozni."

9 Ugyanezen egyezmény 27. cikkének 3. pontja értelmében, amely az elismerési és végrehajtási szabályokról szóló III. cím „Elismerés" című 1. szakaszában szerepel, a határozatokat nem lehet elismerni, ha „a határozat összeegyeztethetetlen az ugyanazon felek közötti ügyben az adott államban hozott valamely határozattal".

A Müncheni Egyezmény

10 Az európai szabadalmak megadásáról szóló, 1973. október 5-én Münchenben aláírt egyezmény (a továbbiakban: Müncheni Egyezmény), annak 1. cikke értelmében, létrehozza a szerződő államoknak a találmányi szabadalmak megadására vonatkozó közös jogrendjét.

11 A megadásra vonatkozó közös szabályokon kívül, az európai szabadalmak továbbra is azon szerződő állam nemzeti szabályozásának hatálya alá tartoznak, amelyre kiterjedően azt megadták. E tekintetben a Müncheni Egyezmény 2. cikkének (2) bekezdése kimondja:

„Az európai szabadalom mindegyik Szerződő Államban, amelyre kiterjedően azt megadták, ugyanazzal a hatállyal rendelkezik és ugyanolyan feltételek alá esik, mint az ebben az államban megadott nemzeti szabadalom [...]".

12 Az európai szabadalom jogosultjának jogait illetően az említett egyezmény 64. cikkének (1) és (3) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„(1) [...] a szabadalom jogosultja a megadásról szóló értesítés meghirdetésének napjától kezdve mindegyik Szerződő Államban, amelyre kiterjedő hatállyal a szabadalmat megadták, ugyanolyan jogokkal rendelkezik, mint amelyek az érintett államban nemzeti úton megadott szabadalomból erednének.

[...]

(3) Az európai szabadalom bitorlása esetén a nemzeti jog szerint kell eljárni."

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatali kérdések

13 Az Amerikai Egyesült Államokban lakóhellyel rendelkező F. Primus és M. Goldenberg a 131 627 sz. európai szabadalom jogosultjai.

14 1997. március 24-én F. Primus és M. Goldenberg a Rechtbank te 's-Gravenhage elé idézték a hollandiai székhelyű Roche Nederland BV társaságot, valamint a Roche-csoport nyolc másik, egyesült államokbeli, belgiumi, németországi, franciaországi, egyesült királyságbeli, svájci, ausztriai és svédországi székhelyű társaságát (a továbbiakban: Roche és társai). A felperesek e társaságokat az ő tulajdonukban álló szabadalomhoz fűződő jogaik megsértésével vádolták. Az állítólagos jogsértés alapját az képezi, hogy az alperes társaságok azokban az országokban, ahol székhellyel rendelkeznek, immunkészítmények adagolására szolgáló készleteket hoztak forgalomba.

15 A Roche-csoport nem hollandiai székhellyel rendelkező társaságai kifogásolták a holland bíróság joghatóságát. A kereset érdemi részét illetően a jogsértés hiányára és a szóban forgó szabadalom érvénytelenségére hivatkoztak.

16 1997. október 1-jei ítéletével a Rechtbank te 's-Gravenhage megállapította a joghatóságát, és elutasította az F. Primus és M. Goldenberg által benyújtott kereseti kérelmet. Fellebbezést követően a Gerechtshof te 's-Gravenhage, 2002. június 27-i ítéletével, megváltoztatta az előbbi ítéletet, és többek között eltiltotta Roche-t és társait a szóban forgó szabadalomhoz fűződő jogok megsértésétől az összes olyan országban, amelyre e szabadalom kiterjed.

17 A Hoge Raad felfüggesztette az eljárást, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdéseket terjesztette a Bíróság elé:

„1) Fennáll-e a Brüsszeli Egyezmény 6. cikke 1. pontjának alkalmazásához megkövetelt összefüggés a valamely európai szabadalom jogosultja által a megkeresett bíróság államában székhellyel rendelkező alperes ellen a szabadalom megsértésével kapcsolatban benyújtott kereset, és a megkeresett bíróságétól eltérő szerződő államokban székhellyel rendelkező különböző alperesek ellen benyújtott keresetek között annak kapcsán, hogy a felperes állítása szerint azok egy vagy több szerződő államban sértik e szabadalmat?

2) Amennyiben az első kérdésre adott válasz nemleges vagy nem fenntartás nélkül igenlő, akkor milyen körülmények esetén áll fenn ilyen összefüggés, és van-e jelentősége annak az ügy szempontjából, hogy

– az alperesek ugyanannak a csoportnak a tagjai?

– az alperesek közös magatartása közös politikán alapul, és igenlő válasz esetén, van-e jelentősége annak a helynek, ahol ezt a közös politikát kidolgozták?

– az állítólagos jogsértési cselekményeknek azonosak vagy közel azonosak?"

Az előzetes döntéshozatali kérdések

18 E kérdésekkel, amelyeket célszerű együttesen vizsgálni, a kérdést előterjesztő bíróság lényegében azt szeretné megtudni, hogy a Brüsszeli Egyezmény 6. cikkének 1. pontját úgy kell-e értelmezni, hogy azt alkalmazni kell az azon európai szabadalombitorlás miatt indított keresetek esetében, amelyeket több, különböző szerződő államban székhellyel rendelkező társaság ellen indítanak az ezen államok közül egynek vagy többnek a területén elkövetett cselekmények miatt, különösen azon feltételezés esetén, hogy az ugyanazon csoporthoz tartozó említett társaságok azonos vagy közel azonos módon jártak el egy olyan közös politika szerint, amelyet közülük az egyik társaság dolgozott ki?

19 A Brüsszeli Egyezmény 2. cikkében foglalt azon főszabálytól eltérően, miszerint a valamely szerződő államban lakóhellyel rendelkező alperes ezen állam bíróságai előtt perelhető, az említett egyezmény 6. cikkének 1. pontja több alperes esetén lehetővé teszi, hogy az egyik szerződő állam területén lakóhellyel rendelkező alperes az azon másik szerződő államban is perelhető legyen, amelyben az alperesek valamelyike lakóhellyel rendelkezik.

20 A 189/87. sz. Kalfelis-ügyben 1988. szeptember 27-én hozott ítéletének (EBHT 1988., 5565. o.) 12. pontjában a Bíróság kimondta, hogy a Brüsszeli Egyezmény 6. cikke 1. pontjának alkalmazásához az ugyanazon felperes által különböző alperesekkel szemben benyújtott különböző keresetek között olyan összefüggésnek kell fennállnia, hogy az elkülönített eljárásokban hozott, egymásnak ellentmondó határozatok elkerülése végett célszerű azokat együttesen tárgyalni és róluk együtt határozni.

21 Az összefüggés követelménye nem a Brüsszeli Egyezmény 6. cikke 1. pontjának megfogalmazásából következik. A követelményt a Bíróság e szövegből következtette ki, annak elkerülése érdekében, hogy az alperes lakóhelye szerinti állam bíróságainak joghatóságával kapcsolatos alapszabály alóli kivétel ne kérdőjelezze meg magának az alapelvnek a létjogosultságát (a már idézett Kalfelis-ügyben hozott ítélet 8. pontja). E követelményt a Bíróság később megerősítette C-51/97. sz., Réunion européenne és társai ügyben 1998. október 27-én hozott ítéletének (EBHT 1998., I-6511. o.) 48. pontjában, valamint az kifejezetten megerősítést nyert a polgári és kereskedelmi ügyekben a joghatóságról, valamint a határozatok elismeréséről és végrehajtásáról szóló, 2000. december 22-i 44/2001/EK tanácsi rendelet (HL 2001. L 12., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 19. fejezet, 4. kötet, 42. o.) 6. cikke 1. pontjának megszövegezése által is, amely a Brüsszeli Egyezmény helyébe lépett.

22 A Bíróság által a Kalfelis-ügyben hozott ítéletben használt megfogalmazás átveszi a Brüsszeli Egyezmény 22. cikkének kifejezéseit, melyek szerint azok a keresetek tekintendők egymással összefüggőnek, amelyek között olyan szoros kapcsolat áll fenn, hogy az elkülönített eljárásokban hozott, egymásnak ellentmondó határozatok elkerülése végett célszerű azokat együttesen tárgyalni és róluk együtt határozni. Az

említett 22. cikket a Bíróság a C-406/92. sz. Tatry-ügyben 1994. december 6-án hozott ítéletének (EBHT 1994., I-5439. o.) 58. pontjában úgy értelmezte, hogy ahhoz, hogy két kereset között összefüggés álljon fenn, elegendő az, hogyha azok elkülönített tárgyalása és elbírálása azzal a veszéllyel jár, hogy egymásnak ellentmondó határozatok születnek, azon veszély szükségessége nélkül, hogy azok egymást kölcsönösen kizáró jogi következményeket eredményeznének.

23 A már idézett Tatry-ügyben hozott ítélet által az egymással „összeegyeztethetetlen" határozatok fogalmának a Brüsszeli Egyezmény 22. cikke kapcsán adott terjedelem sokkal szélesebb, mint amelyet ugyanennek a fogalomnak a 145/86. sz. Hoffmann-ügyben 1988. február 4-én hozott ítéletének (EBHT 1988., 645. o.) 22. pontjában adott az említett egyezmény 27. cikkének 3. pontja kapcsán, amely úgy rendelkezik, hogy a valamely szerződő államban hozott határozatot nem lehet elismerni, ha az összeegyeztethetetlen a megkeresett államban ugyanazon felek közötti ügyben hozott határozattal. A már idézett Hoffmann-ügyben hozott ítéletben a Bíróság lényegében azt mondta ki, hogy annak megállapításához, hogy két határozat ez utóbbi rendelkezés értelmében összeegyeztethetetlen-e, célszerű azt megvizsgálni, hogy a szóban forgó határozatok egymást kölcsönösen kizáró jogi következményeket eredményeznek-e.

24 F. Primus és M. Goldenberg a holland kormányhoz hasonlóan arra hivatkozik, hogy az „összeegyeztethetetlen" melléknévnek a már idézett Traty-ügyben hozott ítélet általi széles – az ellentmondó jelentéssel vett – értelmezése a Brüsszeli Egyezmény 22. cikke alapján az említett egyezmény 6. cikke 1. pontjának szövegösszefüggésére is kiterjesztendő. A Roche és társai, akárcsak az Egyesült Királyság kormánya azon az álláspontón van, amelyet a főtanácsnok úr indítványának 79. pontjától kezdődően fejtett ki, ennek ellenkezőjét állítva, azaz hogy ez az átültetés nem fogadható el, figyelemmel a Brüsszeli Egyezmény rendszerén belüli szóban forgó két rendelkezés célja és helyzete közötti eltérésekre, és ezért a legszorosabb értelmezés a kívánatos.

25 Mindenesetre a jelen ügy szempontjából nem tűnik szükségesnek e kérdésről határozni. Valójában elegendő annak megállapítása, hogy mégha feltételezzük is, hogy az összeegyeztethetetlen határozatok fogalma a Brüsszeli Egyezmény 6. cikkének 1. pontja alkalmazása szempontjából az egymásnak ellentmondó határozatokra is kiterjedően, tág értelemben értendő, nem áll fenn az a veszély, hogy a különböző szerződő államokban indított európai szabadalombitorlás miatti

kereseteket követően ilyen határozatok hozatalára kerülne sor, belevonva abba több, az ezen államok területén lakóhellyel rendelkező alperest olyan tények miatt, amelyeket az ő területükön követtek el.

26 Így tehát amint arra a főtanácsnok úr az indítványa 113. pontjában rámutatott, ahhoz, hogy a határozatokat egymásnak ellentmondónak lehessen tekinteni, nem elegendő az, hogy eltérés van közöttük a jogvita megoldását illetően, ezen felül az is szükséges, hogy ez az eltérés ugyanazon ténybeli és jogi helyzetben álljon fenn.

27 A kérdést előterjesztő bíróság első kérdésében foglalt feltevés esetén, nevezetesen abban az esetben, ha az európai szabadalombitorlás miatti keresetek több, a szerződő államokban székhellyel rendelkező társaság ellen irányulnak olyan cselekmények miatt, amelyeket ezen államok közül egy vagy több területén követettek el, abból még nem következik az ugyanazon tényállás fennállása, mivelhogy az alperesek eltérőek, és a nekik felrótt, a különböző szerződő államokban elkövetett bitorlási cselekmények sem azonosak.

28 A szóban forgó bíróságok által hozott határozatok közötti esetleges eltérések nem ugyanazon tényállásban valósulnak meg.

29 Ezenkívül, mivel a Müncheni Egyezmény rendelkezik az európai szabadalmak megadásának közös szabályairól, és ugyanezen rendelet 2. cikkének (2) bekezdéséből és 64. cikkének (1) bekezdéséből világosan következik, hogy az e szabadalom továbbra is azon szerződő állam nemzeti szabályozásának hatálya alá tartozik, amelyben azt megadták.

30 A Müncheni Egyezmény 64. cikkének (3) bekezdéséből következően az európai szabadalombitorlás miatt indított kereseteket minden egyes olyan állam területén hatályos nemzeti szabályozásra tekintettel kell megvizsgálni, amelyre kiterjedően azt megadták.

31 Következésképpen, amikor több szerződő állambeli bírósághoz fordulnak az ezen államokra kiterjedően megadott európai szabadalom bitorlása miatti keresetekkel, amelyeket az ezen államokban lakóhellyel rendelkező alperesek ellen általuk a területükön állítólagosan elkövetett cselekmények miatt indítanak, a szóban forgó bíróságok által hozott határozatok közötti esetleges eltérések nem ugyanabban a tényállásban valósulnak meg.

32 Ezért az esetlegesen eltérő határozatok nem minősíthetők ellentmondóknak.

33 E körülményekre tekintettel, mégha az „összeegyeztethetetlen" határozatok legtágabb értelmezését az „ellentmondó" értelemben vesszük is alapul a Brüsszeli Egyezmény 6. cikke 1. pontjának alkalmazásához megkövetelt összefüggés fennállásához szükséges kritériumként, meg kell jegyezni, hogy e kapcsolat fennállása nem állapítható meg az ugyanazon európai szabadalom bitorlása miatt indított olyan keresetek között, amelyek mindegyike valamely más szerződő államban székhellyel rendelkező társaság ellen irányul az ezen állam területén általa elkövetett cselekmények miatt.

34 E következtetést nem dönti meg a kérdést előterjesztő bíróság második kérdésében szereplő olyan vélelmezett helyzet sem, amikor az ugyanazon csoporthoz tartozó alperes társaságok azonos vagy hasonló módon jártak el egy olyan közös politika szerint, amelyet közülük az egyik dolgozott ki oly módon, hogy ez ugyanazon tényálláshoz vezetett.

35 Mindenesetre nem kevésbé bizonyos, hogy a jelen ügyben nem azonos tényállásról van szó (lásd a jelen ítélet fenti 29. és 30. pontja), és ezért nem áll fenn – még ilyen vélelmezett helyzet esetén sem – az egymásnak ellentmondó határozatok veszélye.

36 Ezenkívül, mégha első ránézésre a pergazdaságossági érvek az ilyen kereseti kérelmek egyetlen bíróság előtti egyesítése mellett szólnak is, meg kell jegyezni, hogy az efféle a hatékony igazságszolgáltatás által elvégzett egyesítés által nyújtott előnyök ugyanakkor sokszor korlátozottak, és újabb veszélyek forrásai lehetnek.

37 A kizárólag a kérdést előterjesztő bíróság által hivatkozott ténybeli kritériumokon alapuló joghatóság az esetleges joghatósági alapok megtöbbszöröződéséhez vezethet, valamint érintheti az egyezménnyel felállított joghatósági szabályok előreláthatóságát, és így a jogbiztonság elvét, mint ezen egyezmény alapját (lásd a Bíróság C-256/00. sz., Besix-ügyben 2002. február 19-én hozott ítéletének [EBHT 2002., I-1699. o.] 24–26. pontja; a C-281/02. sz. Owusu-ügyben 2005. március 1-jén hozott ítéletének [EBHT 2005., I-1383. o.] 41. pontja és C-4/03. sz. GAT-ügyben a mai napon hozott ítéletének [EBHT 2006., I-6509. o.] 28. pontja).

38 Ez a veszély annál jelentősebb, minél szélesebb az a választási lehetőség, amelyet a szóban forgó kritériumok alkalmazása a felperes számára nyújt, egyfajta „forum shopping" gyakorlására biztatva őt, amelyet az egyezmény éppen elkerülni szeretne, és amelyet a Bíróság a Kalfelis-ügyben hozott ítéletében kifejezetten meg akart akadályozni (lásd az említett ítélet 9. pontja).

39 Hangsúlyozni kell, hogy a szóban forgó azon kritériumok összevonásának megvizsgálása, amelyek bizonyítása a felperesre hárul, arra kötelezi a megkeresett bíróságot, hogy feltárja az ügy érdemét, mielőtt megállapítja saját joghatóságát. Ezen előzetes vizsgálat többletköltségekhez és az eljárási határidők meghosszabbodásához vezethet abban az esetben, ha az említett bíróság nem tudja megállapítani az azonos tényállás fennállását, és emiatt a keresetek közötti összefüggés meglétét, aminek következtében ki kell mondania joghatóságának hiányát, és új keresetet kell benyújtani egy másik állam bírósága előtt.

40 Végül, mégha feltételezzük, hogy a felperes által megkeresett bíróság meg is tudja állapítani a joghatóságát a kérdést előterjesztő bíróság által hivatkozott kritériumok alapján, a bitorlás miatt indított keresetek ezen bíróság előtti egyesítése nem tudja megakadályozni azt a szabadalmi jogviták szempontjából legalábbis részletkérdésnek minősülő fejleményt, amely a gyakorlatban gyakran, valamint a jelen alapeljárásbeli ügyben is megtörtént, és amely mellékesen felveti a szóban forgó szabadalom érvényességének kérdését. Lényegében ez a kérdés, amely akár a keresetlevélben, akár kifogás útján merülhet fel, azon szerződő államok bíróságainak a Brüsszeli Egyezmény 16. cikkének 4. pontjában foglalt kizárólagos joghatóságát veti fel, amelyek területén a bejelentés vagy a bejegyzés megtörtént vagy megtörténtnek tekintendő (a GAT-ügyben hozott ítélet 31. pontja). A megadás szerinti állam bíróságainak e kizárólagos joghatóságát erősítette meg az európai szabadalmak területén a Brüsszeli Egyezmény mellékletét képező jegyzőkönyv V quinquies cikke.

41 Tekintettel az előbbiekben kifejtett érvekre, az előterjesztett kérdéseket úgy kell megválaszolni, hogy a Brüsszeli Egyezmény 6. cikkének 1. pontját úgy kell értelmezni, hogy az nem alkalmazandó az európai szabadalombitorlás miatt több, különböző szerződő államban székhellyel rendelkező társaság ellen az általuk ezen államok közül egy vagy több területén elkövetett cselekmények miatt indított peres eljárásokban, még azon vélelmezett helyzet esetén sem, ha az említett, ugyanazon csoporthoz tartozó társaságok azonos vagy hasonló módon jártak el egy olyan közös politika szerint, amelyet közülük az egyik dolgozott ki.

A költségekről

42 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (első tanács) a következőképpen határozott:

A legutóbb az Osztrák Köztársaság, a Finn Köztársaság és a Svéd Királyság csatlakozásáról szóló, 1996. november 29-i egyezménnyel módosított, a polgári és kereskedelmi ügyekben irányadó bírósági joghatóságról és a bírósági határozatok végrehajtásáról szóló, 1968. szeptember 27-i egyezmény 6. cikkének 1. pontját úgy kell értelmezni, hogy az nem alkalmazandó az európai szabadalombitorlás miatt több, különböző szerződő államban székhellyel rendelkező társaság ellen az általuk ezen államok közül egy vagy több területén elkövetett cselekmények miatt indított peres eljárásokban, még azon vélelmezett helyzet esetén sem, ha az említett, ugyanazon csoporthoz tartozó társaságok azonos vagy hasonló módon jártak el olyan közös politika szerint, amelyet közülük az egyik dolgozott ki.

Aláírások